

ИНФОРМАЦИЈА
У ВЕЗИ СА ОДЛУКОМ ЦЕНТРАЛНЕ ИЗБОРНЕ КОМИСИЈЕ БИХ
О ПРЕСТАНКУ МАНДАТА ПРЕДСЈЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
МИЛОРАДУ ДОДИКУ

Нелегални и нелегитимни странац Кристијан Шмит, узурпатор функције високог представника у БиХ, је 2024. године донио Одлуку којом је наметнуо Закон о измјенама и допунама Изборног закона Босне и Херцеговине којим су прописани додатни разлози за престанак мандата изабраном члану органа власти на свим нивоима у БиХ прије истека времена на које је изабран. Према измјенама Изборног закона БиХ додадтни разлози за пријевремени престанак мандата су: правоснажна судска пресуда којом се изриче мјера безбједности забране обављања одређеног занимања, дјелатности или дужности која представља функцију изабраног члана у органу власти; те правоснажна судска пресуда којом се изриче казна која за правну последицу осуде има престанак службене дужности и престанак радног односа.

Уз измјене и допуне Кривичног закона БиХ које је наметнуо 2023. године јасно је да је неизабрани, нелегални и нелегитимни странац Кристијан Шмит годинама темељно припремао правни и политички терен како би покушао из политичког живота елиминисати демократски и од народа изабраног предсједника Републике Српске Милорада Додика. Кристијан Шмит је, иако нема законодавну власт, наметнуо кривично дјело - члан 203а Кривичног закона БиХ "Неизвршавање одлука високог представника".

Дакле, плански је осмишљен и годинама припреман државни удар на Републику Српску кроз одлуку редовног суда, која је донесена са циљем да постане преседан и темељна пракса за сва будућа поступања, а на начин да се актима ниже правне снаге који долазе из Сарајева дерогирају сви акти које донесу највише институције Републике Српске. На овај начин се дерогира владавина права и хијерархија правних аката, уз већ познато противправно и антидејтонско преузимање законодавне, судске и извршне власти свих досадашњих високих представника.

Разлог за подизање и потврђивање оптужнице против предсједника Републике Српске Милорада Додика заснива на чињеници да је Милорад Додик вршећи своје уставне надлежности и обавезе потписао указ о проглашењу два закона које је донијела Народна скупштина Републике Српске, у складу са Уставом и законом прописаном процедуром. Милош Лукић је, као в.д. директора ЈУ Службени гласник Републике Српске, исте објавио у Службеном гласнику Републике Српске како је то Уставом и законом прописано.

Суд и Тужилаштво БиХ су радили у служби појединца Кристијана Шмита, занемарујући чињеницу да је предсједник Републике Српске уставна категорија, да је предсједник Милорад Додик изабран вољом народа, те да је поступао у оквиру Уставом и законом датих овлашћења. Доносећи и у другом степену потврђујући осуђујућу пресуду још једном је потврђено да се ради о марионетском и неуставном правосудном систему који нема капацитет да интерес и заштиту интегритета државе и њених конститутивних елемената стави изнад политичких интереса неизабраних странаца.

Другостепеном пресудом Суд БиХ је покушао да Кристијана Шмита прогласи саставним дијелом уставноправног поретка БиХ:

„Иако жалба одбране покушава питање Високог представника у БиХ, свести на чињенично питање, тиме градећи пут отварању многим, за одбрану спорним питањима о његовом легитимном постојању и постављењу, ово Вијеће цијени да се ради о **искључиво правном питању**, обзиром да **предметна функција представља ноторан дио државног и правног система државе Босне и Херцеговине, односно њеног уставног поретка**“ - цитат из другостепене пресуде.

„Комплетно дјеловање и поступање оптуженог Милорада Додика имплицира закључак да је циљ био почињење предметног кривичног дјела, односно крајње непоштовање ауторитета Високог представника у БиХ, **чија функција је дио уставног поретка ове државе**, а који поступак оптуженог се сублимира у битна обиљежја кривичног дјела из члана 203а КЗ БиХ“ - цитат из другостепене пресуде.

На овакав начин Суд БиХ је покушао да нелегално и нелегитимно поступање Кристијана Шмита, као и институцију Високог представника који има колонијални карактер, уведе у уставни поредак БиХ, наводећи у свом акту да високи представник *„представља ноторан дио државног и правног система државе Босне и Херцеговине, односно њеног уставног поретка“*. На овај начин се покушава формирати судска пракса редовних судова у БиХ која је погубна за српски народ. Високи представник међународне заједнице у БиХ јесте дејтонска категорија, али није уставна. Високи представник се не помиње у Уставу БиХ, већ у Анексу 10, стога је конструкција Суда БиХ потпуно неутемељена, док високи представник нема никаква уставна овлашћења.

Пресуда Суда БиХ и потоње поступање ЦИК-а БиХ су покушај кодификације бонских овлашћења као дијела уставноправног система БиХ:

„Коначно, ово Вијеће цијени да Бонски закључци нису нужно ни морали бити проведени као доказ у поступку, као што се као доказ не изводе ни постојећи закони. Из саме одлуке Високог представника у БиХ, којом је предметно кривично дјело установљено, произилазе његове овласти утврђене управо Бонским закључцима, чиме исти јасно образлаже своје овлашћење за интервенцијом у домаћи правни систем.“

Доношењем другостепене пресуде, а након ње и Одлуке Централне изборне комисије БиХ о одузимању мандата предсједнику Републике Српске, изневјерена су сва очекивања у суживот и дјетонску БиХ, те је потврђено увјерење Републике Српске да није прихваћена као дио Босне и Херцеговине и да је циљ њено поништавање из уставноправног поретка БиХ. Процес трансформације БиХ у унитарну државу је на врхунацу, а у таквој БиХ без консоцијативне демократије, без института паритета, компромиса, заштите виталних националних и ентитетских интереса, без ентитетског гласања, српски народ је осуђен на мајоризацију и нестанак.

Циљ другостепене пресуде Суда БиХ и Одлуке ЦИК-а је да се кроз примјену унитаристичког концепта поништи Устав Републике Српске који је по мишљењу Венецијанске комисије, ОХР-а и Уставног суда БиХ усклађен са Уставом БиХ. Дакле, циљ је и рушење дејтонског, уставног уређења државне заједнице БиХ. Устави ентитета имају највишу правну снагу након Устава БиХ, стога у сукобу закона БиХ и Устава Републике Српске мора се поћи од чињенице да је Устав Републике Српске акт веће правне снаге, усклађен са дејтонским Уставом и да се као такав мора поштовати.

Наведеним одлукама, које су искључиво политичке природе, покушава се обрисати и поништити воља једног конститутивног народа у БиХ, односно воља више од 300 000 гласача и резултати демократски проведених избора, те се покушава дерогирати право и обавеза изабраних представника власти да извршавају уставне дужности.

Дакле, Устав Републике Српске је акт највише правне снаге након Устава БиХ и Одлуке Централне изборне комисије БиХ нису изнад Устава Републике Српске. Престанак мандата Одлуком ЦИК-а је неуставан, није усклађен са Уставом Републике Српске, те самим тим не може имати ни правно дејство нити утицати на легитимно изабраног предсједника Републике Српске. Дакле, престанак мандата одлуком ЦИК-а је директно супротан Уставу Републике Српске, а индиректно и Уставу БиХ. ЦИК БиХ потврђује, али не даје мандат, те га стога не може ни одузети. Мандат дају грађани изражавајући своју слободну вољу у изборном процесу. ЦИК БиХ није изнад Устава Републике Српске и као такав својим актима не може поништавати акте веће правне снаге.

С тим у вези, важност имају предметни чланови Устава Републике Српске као највишег правног акта Републике:

- Члан 87. Устава: „Предсједнику Републике престаје мандат прије истека времена на које је биран у случају оставке или опозива.“ Дакле, Уставом Републике Српске предвиђени су разлози за престанак мандата предсједника Републике прије истека времена на које је изабран. Међу наведеним разлозима нема судске пресуде или одлуке високог представника. Изборни закон БиХ не може проширивати разлоге за ранији престанак мандата, јер су ови разлози уставна материја, коју закон не може додатно да разрађује и дописује.
- Члан 88. Устава Републике Српске дефинише сљедеће: „Предсједник Републике је одговоран грађанима и они га могу опозвати истим поступком по коме су га и изабрали.“ Дакле, постоји могућност опозива предсједника Републике, а из уставне норме слиједи да би такав поступак подразумијевао референдумско изјашњавање грађана.

Од изузетне важности је апострофирати да је према Закону о имунитету Републике Српске, чији текст је потврдио Уставни Суд Републике Српске, у члану 3. став 2 децидно наведено да:

„Предсједник и потпредсједници Републике Српске и чланови Владе Републике Српске неће бити кривично или грађански одговорни за поступке

извршене у оквиру њихових дужности за вријеме трајања мандата и након престанка мандата.“

Изборни закон БиХ је правни акт ниже правне снаге од Устава Републике Српске и самим тим не може имати првенство примјене у односу на Устав Републике Српске. Предметни Закон у Основним одредбама (Члан 1.1) наводи: „Овим законом уређује се избор чланова и делегата Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине и чланова Предсједништва Босне и Херцеговине, те утврђују принципи који важе за изборе на свим нивоима власти у Босни и Херцеговини.“ Из наведене одредбе произилази да Изборни закон БиХ регулише изборе за БиХ ниво, док се носиоци власти у ентитетима бирају у складу са ентитетским законима.

Прихватањем предметног поступања ЦИК-а био би прихваћен унитаристички концепт БиХ у којем неће бити Републике Српске. Носиоци суверенитета у БиХ су конститутивни народи и ентитети. Дејтонско уставно уређење, са свим својим мањкавостима, представља једини могући правни оквир за опстанак и функционисање БиХ на основама паритета и консензуса. БиХ се налази у стању узурпације власти, дерогирања Дејтонског мировног споразума и поништавања владавине права. Народна скупштина Републике Српске, носилац суверене воље народа Републике Српске, има право и обавезу да заштити уставни поредак Републике Српске и уставни поредак БиХ.